

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **M. H.....**, zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem v Domažlicích, nám. Míru 143, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, Budějovická 7, o žalobách proti rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 7.11.2011, čj: 18710/2011-170100-21, čj: 18710-2/2011-170100-21, čj: 18710-3/2011-170100-21, čj: 18710-4/2011-170100-21, čj: 18710-5/2011-170100-21 a čj: 18710-6/2011-170100-21

t a k t o :

I. Žaloby se z a m í t a j í.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobami, podanými u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání výše označených šesti rozhodnutí bývalého Celního ředitelství Praha ze dne 7.11.2011, jimiž bylo rozhodnuto o odvoláních žalobce proti platebním výměrům, vydaným Celním úřadem Praha 2 a žalobci tak bylo pravomocně dodatečně vyměřeno antidumpingové clo podle ustanovení § 217 odst.1 Nařízení Rady EHS č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex společenství (dále též celní kodex).

Usnesením ze dne 23.10.2013, č.j.: 11Af 1/2012 – 22, Městský soud v Praze spojil ke společnému projednání a rozhodnutí řízení, vedená u Městského soudu v Praze pod spisovými značkami 11Af 1/2012, 11Af 2/2012, 11Af 3/2012, 11Af 4/2012, 11Af 5/2012 a 11Af 6/2012.

Žalobce v podané žalobě namítl nesprávnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí a za nezákonný považuje rovněž procesní postup řízení, v němž k vydání napadeného rozhodnutí došlo.

Žalobce již ve svém odvolání namítal, že předmětný dovoz nebyl evidován v souladu s článkem 2 Nařízení Komise ES č. 734/2009 a článku 13 odst.3 a 14 odst.5 Nařízení Rady ES č. 1225/2009, v důsledku čehož nebyla splněna zákonná podmínka pro výběr konečného antidumpingového cla z dotčeného zboží podle článku 1 odst.3 prováděcího Nařízení Rady EU č. 400/2010. Pouhé celními orgány tvrzené zavedení zboží do celní evidence WDIS není evidováním ve smyslu článku 2 Nařízení Komise ES č. 734/2009, nýbrž jde o pouhou obecnou evidenci a nikoli evidenci zvláštní podle uvedeného právního ustanovení. Pokud nebyla taková skutečnost dána na vědomí, nelze z předmětného zboží po právu vybírat konečné antidumpingové clo, neboť pro jeho vybrání nejsou splněny zákonné podmínky a je porušen princip legitimního očekávání žalobce.

Názor žalovaného, že evidence ve WDIS je evidováním v souladu se zákonným požadavkem a že pro zavedení zvláštní evidence není žádný právní podklad, je nesprávný a v přímém rozporu s příslušnými zmíněnými právními ustanoveními, operujícími s pojmem „zvláštní evidence“. Žalovaný se vůbec nevypořádal s žalobní námitkou ohledně nutnosti vyrozumění žalobce o zavedení zboží do zvláštní evidence a ohledně porušení zásady legitimního očekávání žalobce, přestože má podle zákona povinnost vypořádat se se všemi odvolacími důvody. Toto zásadní procesní pochybení žalovaného činí napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a mělo za následek nezákonnost napadených rozhodnutí.

Žalobce v žalobě namítl, že evidence předmětného zboží nemohla být provedena podle článku 13 odst.3 a článku 14 odst.5 Nařízení Rady ES č. 1225/2009, když nařízení v době dovozu předmětného zboží dosud neexistovalo a srovnávací tabulka, tvořící přílohu II. citovaného nařízení, žádné srovnání předchozí právní úpravy k těmto článkům nepřináší. Také v důsledku této skutečnosti je napadené rozhodnutí nesprávné a nezákonné. Argumentace žalovaného, použitá v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nemůže argumentaci žalobce vyvrátit a ve své podstatě míří zcela mimo argumentaci žalobce a nevypořádává se s ní.

Žalobce v žalobě dále namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí i proto, že při jeho vydání byla aplikována i další právní úprava, která na věc nedopadala a nedopadá. Tím je článek 218 odst.2 celního kodexu a podle názoru žalobce antidumpingové clo nelze vyměřovat jen podle předpisů a jejich ustanovení, která byla uvedena ve výroku napadeného rozhodnutí. Podle názoru žalobce chybí zejména celní zákon. Žalovaný na jedné straně tvrdí, že se jedná o dodatečné vyměření antidumpingového cla a proto mění výrokovou část původního rozhodnutí Celního úřadu Praha 2, avšak ve výroku ani v odůvodnění rozhodnutí o odvolání není ani zmínka o příslušných ustanoveních právních předpisů, podle kterých by mělo být při dodatečném vyměření především postupováno. Za těchto okolností nelze podle názoru žalobce mít za to, že žalovaný postupoval v řízení správně. Napadené rozhodnutí je s ohledem na výše uvedené vnitřně rozporné, nedostatečně odůvodněné a tyto vady mohly mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce zopakoval námitku neakceptování celního zařazení a namítl, že žalovaný napadeným rozhodnutím zrušil, respektive nahradil celou výrokovou část původních platebních výměrů a nesprávně odkazuje na zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ačkoli byl tento zákon již zrušen.

Celní ředitelství Praha (dále též žalovaný) ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalovaný nesdílí názor žalobce ohledně nesprávnosti a nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí a považuje napadená rozhodnutí za vydané v souladu se zákonem.

Námítka žalobce, že předmětný dovoz nebyl evidován v souladu s článkem 2 Nařízení Komise ES č. 734/2009, je podle názoru žalovaného bezdůvodná, neboť ve smyslu uvedených právních ustanovení Celní úřad Praha 2 zboží předmětného dovozu zaevidoval do celní evidence WDIS, která byla celní evidencí ve smyslu článku 2 Nařízení Komise ES č. 734/2009, neboť splňovala požadavky stanovené těmito právními ustanoveními, tj. že dle této evidence je možno následně uplatnit vůči dováženým výrobkům opatření ode dne celní evidence, což celní evidence WDIS bezpochyby splňovala. Podmínka pro výběr konečného antidumpingového cla z dotčeného zboží podle článku 1 odst. 3 prováděcího nařízení Rady EU č. 400/2010 po evidování zboží předmětného dovozu celní evidencí WDIS byla podle názoru žalovaného splněna. Celní orgány České republiky evidují v celní evidenci veškeré zboží dovezené na území České republiky, které bylo propuštěno do příslušného celního režimu na základě celního prohlášení, podaného deklarantem, který toto celní prohlášení předkládá na základě svobodné vůle. Celní orgány po přijetí celního prohlášení postupují v celním řízení zcela totožným způsobem - po přijetí celního prohlášení zaevidují zboží v tomto celním prohlášení uvedené do celní evidence bez ohledu na to, zda zboží podléhá zvláštním opatřením či nikoliv. Vzhledem k uvedenému je irelevantní žalobní námitka, že žalovaný nedal žalobci na vědomí zaevidování do zvláštní evidence, neboť žalovaný tuto povinnost neměl a nemá a ani princip legitimního očekávání žalobce nemohl být porušen.

Pokud žalobce namítal, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkou ohledně nutnosti vyrozumění žalobce o zavedení zboží do zvláštní evidence, tato je bezpředmětná, neboť žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že zboží předmětného dovozu bylo zaevidováno do celní evidence WDIS. Tímto odůvodněním považuje žalovaný námitku za dostatečně odůvodněnou, neboť celní úřad nebyl povinen k oznamovací povinnosti o zavedení zboží do předmětného dovozu do takové evidence, jelikož zboží předmětného dovozu do žádné zvláštní evidence neevidoval.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že celní evidence byla zavedena právě článkem 13 odst.3 a článkem 14 odst.5 Nařízení Rady ES č. 384/96, tedy v době dovozu předmětného zboží platné a účinné právní úpravy. Toto nařízení bylo nahrazeno dne 11.1.2010 Nařízením Rady ES č. 1225/2009, které je již uvedeno následně v článku 1 odst. 3 prováděcího nařízení Rady EU č. 400/2010. Žalovaný proto zastává názor, že jestliže zboží z předmětného dovozu bylo evidováno podle článku 13 odst.3 a článku 14 odst.5 Nařízení č. 384/96 a posléze konečné antidumpingové clo bylo vybráno na základě evidence zboží již podle článku 13 odst.3 a článku 14 odst.5 Nařízení Rady ES č. 1225/2009, byla tato evidence provedena v souladu se zákonem.

Žalovaný rovněž nesdílí názor žalobce, že v daném případě měl být aplikován článek 220 celního kodexu, neboť ten je aplikován primárně v případě reparací těch celních prohlášení, které nebyly ověřovány a tyto celní prohlášení byly posléze přezkoumávány podle článku 78 celního kodexu. V daném případě byla správná aplikace článku 218 odst.2 celního kodexu, protože se nejednalo o reparaci uvedeného druhu celního prohlášení, ale o doměření antidumpingového cla po předchozí evidenci zboží do předmětného dovozu. Ačkoli v daném případě nebylo stanoveno předběžné či vyrovnávací clo, ale pouze byla zavedena celní evidence zboží, ustanovení článku 218 odst. 2 celního kodexu na tento případ plně dopadalo.

Z tohoto důvodu byl změněn výrok napadeného rozhodnutí (platební výměr na dodatečný platební výměr), jelikož rozhodnutím v celním řízení byl vyměřeno clo ve výši 0,- Kč a napadeným rozhodnutím bylo dodatečně vyměřeno antidumpingové clo vyšší než již vyměřené a tudíž bylo rozhodnuto za použití dodatečného platebního výměru.

Žalovaný považuje námitku žalobce o tom, že zcela změnil a nahradil celou výrokovou část rozhodnutí celního úřadu za zmatečnou, neboť žalovaný změnil výrokem napadeného rozhodnutí pouze název na dodatečný platební výměr vzhledem k výše uvedeným důvodům a dále z důvodu celním úřadem chybně uvedeného ustanovení, které na danou věc nedopadalo - článku 3 prováděcího nařízení Rady EU č. 400/2010, týkající se žádosti o osvobození od cla. Žalovaný změnil výrok na článek 1 odst.1 a 3 prováděcího nařízení Rady EU č. 400/2010, zcela dopadající na tento případ. Žalovaný si je vědom toho, že dnem 1.1.2011 nabytí účinnosti zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, jehož ustanovení § 264 odst.1 stanoví, že řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů (zákonu č. 337/1992 Sb.) se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení daňového řádu. Žalovaný však změnou názvu výroku napadeného rozhodnutí a uvedením předpisu dopadajícího na danou věc nezměnil ani nezkrátil práva žalobce či nezaložil či rozšířil jeho povinnosti. Povinnost žalobce, spočívající v uhrazení konečného antidumpingového cla, byla stanovena již rozhodnutím celního úřadu v době jeho vydání a proto postup podle procesního předpisu č. 337/1992 Sb. byl zcela na místě, když povinnost, vzniklá rozhodnutím celního úřadu, měněna ani rozšiřována nebyla a byla již stanovena.

Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou pasivní legitimace žalovaného správního úřadu s ohledem na to, že v souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zaniklo ke dni 1.1.2013 Celní ředitelství a jeho nástupcem se stalo Generální ředitelství cel. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), je žalovaný správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Protože v průběhu řízení přešla kompetence na Generální ředitelství cel, považoval soud za žalovaný správní úřad právě tento správní orgán.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 6.2.2014 zástupce žalobce stručně shrnul žalobní body a odkázal na písemné vyhotovení žaloby, zástupce žalovaného správního úřadu navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na odůvodnění napadených rozhodnutí a na obsah písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě. Zároveň předložil soudu fotokopie výpisů z informačního systému, jimiž dokládal, že celní orgány vedly příslušnou evidenci předmětného zboží a odkázal na rozsudek druhého senátu Evropského soudního dvora ze dne 6.6.2013 ve věci C-667/11, Paltrade EOOD proti Nachalnik, zejména pokud jde o výklad pojmu „celní evidence jednotných správních dokladů“.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Ze spisového materiálu vyplývá, že ve dnech 8.1.2010, 18.1.2010, 2.2.2010, 19.2.2010, 29.3.2010 a 11.5.2010 propustil celní úřad do celního režimu volný oběh zboží na základě údajů uvedených v celních prohlášeních (jednotných správních dokladech), podaných deklarantem, ve kterých byl ve všech šesti případech jako příjemce zboží uveden žalobce, přičemž zboží bylo popsáno jako „lana a průměru převyšujícím 3mm s různými rozměry

příčného řezu“ s tím, že země původu a země vývozu byla uvedena Jižní Korea. Na základě uvedených údajů celní úřad vyměřil ve všech šesti případech clo ve výši 0,-Kč.

Na podkladě Nařízení Komise ES č. 734/2009 ze dne 11.8.2009, a prováděcího nařízení Rady EU č. 400/2010 ze dne 26.4.2010, vyměřil Celní úřad Praha 2 žalobci šesti rozhodnutími ze dne 26.4.2010 konečné antidumpingové clo na dovoz ocelových lan a kabelů, pocházejících mimo jiné z Čínské lidové republiky a z Korejské republiky. Podle protokolu ze dne 21.6.2010 provedl Celní úřad Praha 2 opravu sazebního zařazení výše uvedených pěti celních deklarací.

Proti uvedeným rozhodnutím podal příjemce zboží dne 2.8.2010 prostřednictvím svého zástupce blanketní odvolání, které na základě výzvy celního úřadu ze dne 3.8.2010 doplnil podáním ze dne 24.8.2010, v němž nesouhlasil s vyměřením konečného antidumpingového cla z důvodu, že celní úřad vyměřil příjemci zboží napadeným rozhodnutím konečné antidumpingové clo v rozporu se zákonem, přičemž odvolací námitky se zcela kryjí s žalobními námitkami tak, jak je žalobce popsal v podané žalobě.

Žalovaný podáním ze dne 29.8.2010 seznámil odvolatele s hodnocením pro věc rozhodných skutečností a stanovil mu lhůtu k možnosti podat případné vyjádření či návrhy na doplnění důkazních prostředků podle ustanovení § 115 daňového řádu. Žalobce této možnosti využil a podal v rámci odvolacího řízení dne 16.9.2010 své vyjádření, které je v podstatných rysech shodné s argumentací, uplatněnou v rámci žalobních bodů v podaných žalobách na přezkum správních rozhodnutí v této věci.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadenými rozhodnutími, jimiž v každém jednotlivém případě změnil výrok odvoláním napadeného rozhodnutí tak, že rozhodnutí se nazývá „dodatečný platební výměr“ a Celní úřad Praha 2 „dodatečně“ vyměřuje žalobci podle ustanovení článku 217 odst.1 celního kodexu a podle ustanovení článku 1 odst.1 a 3 prováděcího nařízení Rady EU č. 400/2010 ze dne 26.4.2010 konečné antidumpingové clo, které bylo zaúčtováno podle článku 218 odst. 2 celního kodexu zápisem do evidence cla a daní.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí a jím předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě podle ustanovení § 75 s.r.s. a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se žalobami, podanými u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání výše označených šesti rozhodnutí bývalého Celního ředitelství Praha ze dne 7.11.2011, jimiž mu bylo pravomocně dodatečně vyměřeno antidumpingové clo podle ustanovení § 217 odst.1 Nařízení Rady EHS č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex společenství (dále též celní kodex).

Žalobce v podané žalobě namítal, že předmětný dovoz nebyl evidován v souladu s článkem 2 Nařízení Komise ES č. 734/2009 a článku 13 odst.3 a 14 odst.5 Nařízení Rady ES č. 1225/2009, v důsledku čehož nebyla splněna zákonná podmínka pro výběr konečného antidumpingového cla z dotčeného zboží podle článku 1 odst.3 prováděcího Nařízení Rady EU č. 400/2010.

Je nutno konstatovat, že ochranu před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou ES, upravovalo obecně Nařízení Rady ES č. 384/96 ze dne 22.12.1995 (s účinností ode dne 6.3.1996). Jak vyplývá z preambule tohoto nařízení, jedním z důvodů právní úpravy byla nutnost umožnit vybrání prozatímních (a následně i konečných) cel se zpětnou působností. Jednou z podmínek bylo vedení evidence příslušných dovozů s tím, že Komise mohla vyzvat členské státy k zavedení takové evidence dovozů, aby následně mohla být vůči dováženým výrobkům zavedena opatření ode dne celní evidence (článek 14 odstavec 5 Nařízení). Z uvedeného vyplývá, že vedení evidence určitých dovozů předpokládalo již uvedené nařízení. Proto nelze vycházet z toho, že vedení evidence se odvíjí až od účinnosti Nařízení č. 1225/2009. Toto Nařízení č. 1225/2009, kterým bylo Nařízení č. 384/1996 zrušeno s účinností od 11.1.2010, obsahuje „pouze“ obdobnou úpravu, když podle článku 14 odstavce 5 tohoto Nařízení může Komise vyzvat celní orgány, aby přijaly vhodná opatření k zavedení takové celní evidence dovozu, aby následně mohla být vůči dováženým výrobkům zavedena opatření ode dne celní evidence.

Je vhodné poznamenat, že z obou výše uvedených nařízení vyplývá, že předtím, než bude rozhodnuto o tom, zda ve vztahu k určitým výrobkům bude zavedeno antidumpingové clo, je příslušnými orgány veden relativně dlouhý proces, začínající tím, že nařízením Komise bude zahájeno řízení o možném obcházení antidumpingových opatření až ke stanovení cla na určité výrobky z určitých států.

Ve vztahu k vybranému zboží z Korejské republiky bylo o zahájení takového řízení rozhodnuto Nařízením Komise EU č. 734/2009, účinným ode dne 13.8.2009. Podle článku 1 Nařízení Komise ES č. 734/2009 se zahajuje šetření podle článku 13 odst. 3 nařízení (ES) č. 384/96 s cílem stanovit, zda dovoz ocelových lan a kabelů, včetně uzavřených lan, s výjimkou lan a kabelů z nerezové oceli, s největším průřezem přesahujícím 3 mm, do Společenství, zasílaných či nezásílaných z Korejské republiky a Malajsie bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ z Korejské republiky a Malajsie, v současnosti kódů KN ex 7312 10 81, ex 7312 10 83, ex 7312 10 85, ex 7312 10 89 a ex 7312 10 98 (kódy TARIC 7312108113, 7312108313, 7312108513, 7312108913 a 7312109813) obchází opatření uložená nařízením (ES) č. 1858/2005. Podle článku 2 téhož nařízení se celní orgány podle článku 13 odst.3 a článku 14 odst.5 nařízení (ES) č. 384/96 vyzývají, aby přijaly vhodná opatření k zavedení celní evidence dovozu uvedeného v článku 1 tohoto nařízení do Společenství.

K námitce o tom, že celní orgány nevedly zvláštní evidenci, je třeba konstatovat, že ze žádného nařízení nevyplývá, že by členským státům byla uložena povinnost vést samostatnou, zvláštní evidenci určitých dovozů zboží z určitých států. Je nutno uvést, že ze všech výše uvedených předpisů vyplývá, že Komise mohla celní orgány příslušných států vyzvat, aby vedly celní evidenci, jež by umožnila následně přijmout opatření, nevyplývá z nich oprávnění uložit povinnost vést takovou evidenci. Zejména je pak třeba zdůraznit, že z žádného z uvedených předpisů nevyplývá povinnost vést celní evidenci, která by existovala samostatně vedle evidence, kterou případně již celní orgány vedou. Z uvedených nařízení vyplývá, že je doporučeno celním orgánům vést takovou celní evidenci, ze které by bylo možno ztotožnit zboží, které bylo dovezeno a zemí, ze které se dovoz uskutečnil, aby bylo možno přijmout antidumpingová opatření. To znamená, že v případě, kdy celní orgány České republiky vedly evidenci, ze které byly rozhodné skutečnosti patrné (a žalobce nenamítá, že tomu tak není), pak nebylo třeba vést zvláštní evidenci zboží dováženého z Korejské republiky, které je podřaditelné pod kódy, na něž dopadá Nařízení čl. 734/2009.

Jestliže celní orgány vedly obecnou celní evidenci, ze které bylo možno zjistit

rozhodné údaje a zboží, dovážené žalobcem, v ní bylo evidováno (žalobce ani nenamítá, že by evidováno nebylo), pak byly naplněny podmínky stanovené v článku 1 odstavec 3 Prováděcího nařízení Rady EU č. 400/2010, podle něhož se vybírá antidumpingové clo u výrobků stanovených kódů i u dovozů z Korejské republiky.

Závěrem lze odkázat na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 6.6.2013, sp.zn. C-667/11, který předložil žalovaný při jednání u soudu. Z tohoto rozsudku vyplývá shodný právní názor, který zaujal zdejší soud.

Důvodnou proto neshledal soud námitku, v níž žalobce namítá, že nebyl informován o zavedení zboží do zvláštní evidence. Jestliže zvláštní evidenci nebyly celní orgány povinny vést, pak nelze dovodit ani povinnost informovat účastníka řízení o tom, že je jím dovážené zboží evidováno. Žalobce nemohl legitimně očekávat, že bude o takovém zápisu do evidence informován, když zápis do zvláštní evidence nebyl ani proveden.

Pokud žalobce namítá, že se nelze odkazovat na Nařízení č. 1225/2009, je nutno konstatovat, že dovozy, které byly předmětem napadených rozhodnutí v této věci, byly realizovány žalobcem v období od 8.1.2010 do 11.5.2010, tedy kromě dovozu ze dne 8.1.2010 v době, kdy Nařízení č. 1225/2009 již bylo účinné (účinnost ode dne 11.1.2010). Ve vztahu k dovozu ze dne 8.1.2010 pak lze odkázat na to, co bylo uvedeno výše o právní úpravě, provedené Nařízením č. 384/96 a zejména pak Nařízením č. 734/2009, účinného ode dne 13.8.2009.

S ohledem na výše uvedené neobstojí ani žalobní námitka, v níž žalobce tvrdil, že v daném případě měl být aplikován článek 220 celního kodexu, neboť ten je aplikován primárně v případě reparací těch celních prohlášení, které nebyly ověřovány a tyto celní prohlášení byly posléze přezkoumávány podle článku 78 celního kodexu. V daném případě je žalobou napadeno rozhodnutí odvolacího celního orgánu ve věci dodatečného vyměření antidumpingového cla. Nejedná se tedy o přezkumné řízení podle článku 78 celního kodexu, nejednalo o reparaci uvedeného druhu celního prohlášení, ale o doměření antidumpingového cla po předchozí evidenci zboží do předmětného dovozu. Ačkoli v daném případě nebylo stanoveno předběžné či vyrovnávací clo, ale pouze byla zavedena celní evidence zboží, bylo možno na tento případ aplikovat právě ustanovení článku 218 odst. 2 celního kodexu na tento případ plně dopadalo.

Důvodnou neshledal Městský soud v Praze ani žalobní námitku, ve které žalobce poukázal na to, že ve výroku napadených rozhodnutí je uveden chybný použitý právní předpis – zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Soud zohlednil při vypořádání této žalobní námitky skutečnost, že správní úřad prvního stupně – Celní úřad Praha 2 – rozhodoval za účinnosti zákona o správě daní a poplatků a pokud v odvolacím řízení došlo k pouhé přeformulaci záhlaví rozhodnutí prvostupňového správního úřadu, nebylo důvodu, aby tímto celním orgánem použitý právní předpis byl měněn. Odvolací správní úřad již v žalobou napadených rozhodnutích správně odkazoval na zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, což soud shledal zcela v souladu s obsahem přechodného ustanovení § 264 odstavce 1 daňového řádu, účinného v době vydání žalobou napadených rozhodnutí.

Městský soud v Praze neshledal žalobní námitky důvodnými a proto žaloby podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodné zamítl.;

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6.února 2014

JUDr.Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu